

Arrest

nr. 348 716 van 17 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 december 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 februari 2026.

1.2. Op 23 maart 2026 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoekster bij arrest nr. 344 674 van 10 april 2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 20 april 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 29 april 2026 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 april 2026.

1.7. Verzoekster dient op 21 mei 2026 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 5 juni 2026 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. W. R. R., bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U behoort tot de stam Shoain. U bent geboren op (...) 2006 in Chamchamal, gelegen in de provincie Suleimaniya, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Irak. U ging tot de zevende graad van het lager onderwijs naar school. Na uw huwelijk was u huisvrouw. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In 2017 ontstond er een conflict tussen uw vader R. W. en de vader van uw latere echtgenoot, A. G. F. F. ((...)), met betrekking tot een landbouwgrond iets buiten de stad Kirkuk lag. Jullie vaders behoren tot dezelfde stam. Ze waren beiden van mening dat de grond hen toebehoorde, er ontstond een hevige ruzie waarin zowel A. als uw broer S. werden betrokken. In 2018 overleed A.s vader, hierna kalmeerde het conflict enigszins. Op 14 februari 2023 ontmoette u A. in een restaurant en jullie werden verliefd. Hierna heeft A. tweemaal zijn moeder en broers naar uw vaders huis gestuurd teneinde om uw hand te vragen. Echter joeg hij hen telkens weg. A. probeerde het een derde keer door zijn vriend en een vriend van uw vader te sturen maar dit kon niet baten. Op 3 maart 2024 werd uw religieus huwelijk met A. voltrokken in Suleimaniya. U was die dag met uw moeder en zus op de markt. U sloop ongezien weg en ging naar een plein waar A. op u wachtte. Na het huwelijk ging u mee met A. naar zijn ouderlijk huis in Kirkuk, vanaf dan woonden jullie daar samen. De volgende dag, op 4 maart 2024, hielden u en A. een huwelijksviering op een pleintje in Kirkuk. Op 2 april 2025 werd A. beschoten, hij raakte gewond. Jullie verbleven hierna gedurende twee maanden bij A.s oom, A. werd er verzorgd. In juni 2025 verhuisden jullie naar Suleimaniya. A.s vriend O. S. had daar een huurwoning voor jullie gevonden. Jullie bleven gedurende drie maanden hoofdzakelijk thuis. Soms gingen jullie op donderdag- en vrijdagavond - de weekenddagen in deze regio - naar de wandelstraat in het centrum of naar de Asmar heuvels. In augustus 2025 reden u en A. rond bij de Asmar heuvels toen een andere auto plots tegen jullie botste. Bij het uitstappen zag u dat het uw vader was. Hij was dronken, jullie liepen snel weg. Jullie overnachtten bij O. S. en de volgende dag keerden jullie terug naar jullie eigen huurwoning. Op dat moment besloten jullie dat jullie Irak zouden verlaten. In september 2025 waren jullie 's nachts thuis toen uw zus As. belde. Ze zei dat uw vader jullie adres had ontdekt en dat hij op weg was om jullie te vermoorden. Jullie vertrokken meteen naar Kirkuk waar A. een onafgewerkte nieuwbouwwoning bezat. Jullie bleven hier 25 dagen ondergedoken. Jullie regelden de afgifte van jullie paspoorten met Turkse visa. Naast de problemen met uw vader had uw echtgenoot tevens problemen met al-Hashd al-Shaabi (verder AHAS). A. werkte vroeger voor de non-gouvernementele organisaties (verder ngo) Oxfam en M. C.. Deze ngo's trokken uiteindelijk weg uit uw regio. Omwille van zijn eerdere werk werd A., alsook zijn vriend O. S., beschuldigd van spionage door AHAS. Uw echtgenoot werd meermaals door hen bedreigd. U vermoedt dat A.s beschieting mogelijks door AHAS werd uitgevoerd. Vanwege de problemen met AHAS en met uw vader kunnen jullie niet terugkeren naar Irak. Op 25 september 2025 reisden u en A. vanuit Erbil naar Turkije. Jullie reisden te voet en met de auto verder naar Griekenland. Vervolgens reisden jullie met het vliegtuig naar Frankrijk. Jullie regelden een smokkelaar die jullie met de vrachtwagen naar het Verenigd Koninkrijk (verder VK) zou brengen, A.s zus woont daar. Jullie werden eenmaal aangehouden en vervolgens vrijgelaten, hierop reisden jullie opnieuw naar Frankrijk. Vandaaruit probeerden jullie andermaal in een vrachtwagen het VK te bereiken. Echter werden jullie door de Belgische autoriteiten aangehouden en in een detentiecentrum geplaatst. Op 23 december 2025 hebt u, alsook uw echtgenoot, een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend. U haalde een vrees aan voor uw vader en verwees tevens naar de problemen die uw echtgenoot kende in Irak met AHAS.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw Iraakes paspoort neer. Uw echtgenoot legde in het kader van zijn eerste verzoek kopieën van volgende documenten voor: werkcontracten en andere documenten met betrekking tot zijn werk voor M. C. (dd. 2017-2021), documenten en foto's van zijn auto, zijn curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van M. C., een resem logboeken van zijn ritten voor M. C. (dd. 2017-2021), foto's van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's, een certificaat van een training voor M. C. (dd. 02.12.2019), foto's van jullie huwelijksviering en een foto van de aanrijding door uw vader.

Op 23 maart 2026 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenoot. U alsook uw echtgenoot gingen in beroep doch de door het CGVS

genomen weigeringsbeslissingen werden op 10 april 2026 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waardoor deze kracht van gewijsde genieten.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u vervolgens op 20 april 2026 een tweede keer om internationale bescherming. Uw echtgenoot diende diezelfde dag eveneens een tweede verzoek in. In het kader van dat verzoek verwees u naar dezelfde motieven als deze die u eerder aanbracht in het kader van uw vorig verzoek, i.c. de problemen die u kende met uw familie in Irak en dit omwille van uw huwelijk met uw echtgenoot, en u hekelde het feit dat u voordien niet werd geloofd. U beschikte over een medisch attest waarmee u meende te kunnen aantonen dat u fysieke en psychologische problemen heeft. U meende hiermee uw situatie en problemen in Irak te kunnen staven. Ter staving legde u het medisch verslag van dokter L. F., d.d. 7 april 2026 voor.

Op 29 april 2026 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek daar u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de Vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. U diende beroep in tegen deze beslissing doch de RvV verwierp dit beroep, dit op 11 mei 2026. Een zelfde beslissing werd door de Commissaris-generaal genomen in hoofde van uw echtgenoot. Ook zijn beroep werd vervolgens door de RvV verworpen.

U verliet het Belgische grondgebied niet en op 21 mei 2026 verzocht u, samen met uw echtgenoot, een derde keer om internationale bescherming. U stelt dat de omstandigheden in Irak sinds de afwijzing van uw eerste verzoek voortdurend verslechterd zijn. Irak is een strijdtoneel geworden voor de conflicten in de regio, zoals het conflict tussen Iran, Israël en de Verenigde Staten. Ook de voortdurende bombardementen in alle delen van het land maken de situatie steeds ergere. Door deze situatie hebben de aan Iran gelieerde gewapende groeperingen, waaronder AHAS de volledige controle over grote delen van het land. Jullie vluchtten indertijd voor hen en momenteel is er geen overheid om hen tegen te houden. Uw man kende voorheen al problemen met hen omwille van zijn voormalige werkzaamheden. Momenteel hebben ze hun gewelddadig optreden versterkt en jagen ze op iedereen die ze als hun vijand beschouwen. Bijkomend kenden u en uw man in Irak ook problemen met uw vader. Door de afwezigheid van een sterke overheid is er nu ook niemand die u kan beschermen tegen uw vader. Hij dreigde er mee u te doden omdat u, in zijn ogen, de familie-erf heeft geschonden door te huwen met uw man. U bent ervan overtuigd dat u gevaar zal lopen, mogelijks zal gedood worden door uw vader en broer omdat zij uw huwelijk nooit aanvaard hebben.

Daarnaast vreest u voor de verslechtering van uw gezondheidssituatie. De arts bevestigde dat dat u lijdt aan een psychische crisis en ernstige angst- en stressklachten kent als gevolg van het geweld dat u onderging van uw familie. U heeft psychische zorg nodig en bent niet in staat om te reizen. U heeft minstens een periode van zes maanden van behandeling en begeleiding nodig. Dit alles wordt bevestigd in medische rapporten die zijn opgesteld door een gespecialiseerde arts in België. U heeft zo'n angst dat u in de afgelopen periode twee of driemaal probeerde zelfmoord te plegen. Ook doet u zichzelf pijn tengevolge de ernstige psychische pijn waaraan u lijdt, iets wat wordt bevestigd door de psycholoog.

U heeft ook ernstige pijn aan uw nieren en hebt ook hiervoor een medische behandeling nodig. In Irak zal u deze zorg niet kunnen krijgen omdat u zal gedwongen worden ondergedoken te leven uit angst voor uw familie.

U vreest tevens dat uw man zal gedood worden door de milities.

Omwille van uw slechte gezondheidssituatie heeft u uw man nodig bij u, hij biedt u veiligheid en psychologische steun. Gescheiden worden van uw man zal uw mentale situatie enkel erger maken.

Ter staving van uw verzoek verwijst u naar verschillende prints van internetartikels betreffende de algemene situatie in Irak. U legt deze artikels zelf niet voor maar er kan vanuit gegaan worden dat u hier verwijst naar dezelfde artikels als die door uw echtgenoot in het kader van zijn verzoek werden voorgelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U herhaalt thans opnieuw te kampen met heel ernstige psychologische problemen, i.c. angst- en stressklachten, u bevindt zich in een psychische crisis, doet aan automutilatie en u ondernam reeds twee of drie zelfmoordpogingen, en verwijst tevens naar nierproblemen waarmee u zou kampen.

Ondanks het uw verdere bewering over een gespecialiseerde arts en een psycholoog bij wie u in behandeling zou zijn, moet eigenaardig genoeg worden vastgesteld dat u van de veelheid van klachten waarmee u stelt te kampen, niet het minste tastbare en overtuigende begin van bewijs kan voorleggen. U legt simpelweg niets voor. Dit kan totaal niet begrepen worden en is volstrekt onaanvaardbaar indien uw beweringen aangaande uw ernstige klachten effectief de waarheid zouden betreffen.

Dat u in het kader van uw huidig verzoek weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier kan hardmaken, is niet ernstig.

In het kader van uw tweede verzoek haalde u immers ook reeds uw 'problematische' gezondheidssituatie aan. U legde toen een medisch verslag voor om dit te staven. Echter kon toen, om tal van verschillende bevindingen, door de Commissaris-generaal duidelijk worden besloten dat aan het voorgelegde attest geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend. De motieven die aan dit oordeel ten grondslag lagen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. Deze bevindingen werden bovendien bevestigd door de RvV én u bracht voorts in het kader van uw beroepsprocedure verder evenmin concrete elementen aan die uw beweerde gezondheidsproblemen konden aantonen.

Dat u dan op heden in het kader van uw huidig verzoek weerom geen enkele stavingstuk voorlegt, zelfs nalaat te verduidelijken waarom u niets voorlegt, bevestigt nog maar eens dat aan uw verklaringen aangaande uw ernstige gezondheidssituatie niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van huidig verzoek opnieuw integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds eerder aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken, i.c. de vrees voor AHAS voor uw man omwille van zijn voormalige werkzaamheden en de vrees voor uw vader/familie omwille van uw huwelijk. Dient hier evenwel te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek heeft geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend daar geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas. Bijkomend kon worden vastgesteld dat u ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus daar de situatie toen in Kirkuk voor burgers niet van die aard was dat er een verhoogd risico bestond op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd tevens bevestigd door de RvV waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

Gelet op deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat tot in de treure louter blijven volharden in en herhalen van dezelfde, reeds herhaalde beoordeelde motieven, niet kan volstaan om tot een andere conclusie te komen.

Ook uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak nu tengevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie.

Dat de aan Iran gelieerde milities meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, doch dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u en uw man, snijdt geen hout daar de beweerde problemen met ASAH op zich sowieso al niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u ingeval van een terugkeer door uw familie zal gedood worden in het kader van eerwraak omdat er nu geen veiligheidsinstanties zijn om u hiertegen te beschermen. Daar aan de problemen met uw vader en familie an sich al geen geloof kan worden gehecht, houdt uw bewering dat u thans een verhoogd risico loopt evenmin steek.

De Commissaris-generaal betwist niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstaat niet om thans te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, zoals hieronder verder zal blijken. Kan hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert.

U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra).

Waar u verder nogmaals verwijst naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd is, dat u niet mag reizen, dat u minstens zes maanden behandeling nodig heeft, al meermaals een zelfmoordpoging ondernam en uzelf pijn doet, kan nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen op geen enkele manier staft.

U legde in het kader van uw tweede verzoek wel medische verslagen voor doch deze bleken geenszins van die aard dat ze uw beweringen konden staven. Dit kon worden vastgesteld door de Commissaris-generaal voor wat betreft het medisch verslag wat u voorlegde in het kader van uw tweede verzoek alsook door de RvV voor wat betreft het medisch verslag wat u nog bijkomend overmaakte in het kader van uw beroepsprocedure. De beoordeling van deze stukken staat duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek en in het arrest dat werd geveld door de RvV in het kader van de beroepsprocedure.

Dat u op heden nog steeds niet de moeite doet de veelheid aan medische problemen waarmee u zou kampen, zeker gelet op de ernst, te staven is niet ernstig en bevestigt eens te meer dat aan uw beweringen dienaangaande geen geloof kan worden gehecht. U zou immers in behandeling zijn bij een gespecialiseerde arts - welk specialisatie verduidelijkt u niet - en psycholoog maar ook dit betreft niet meer dan een blote bewering. Dit terzijde, indien u wel in effectief in behandeling zou zijn, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u in het kader van uw derde verzoek dan eindelijk wel eens in staat zou zijn en de moeite zou dien enig overtuigend stavingstuk voor te leggen om uw bijzondere kwetsbaarheid, waarvan u zelfs beweert dat u omwille hiervan niet naar Irak kan terugkeren, voor te leggen.

U toont opnieuw uw beweerde ernstige gezondheidssituatie op geen enkele manier in concreto aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar dat land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio terugkeert, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Irak is rekening gehouden met het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/country-guidance>).

Nergens in de bovengenoemde richtlijnen beveelt de UNHCR aan om een aanvullende vorm van bescherming te verlenen aan Iraakse asielzoekers op basis van een analyse van de algemene veiligheidssituatie in het land. De UNHCR benadrukt daarentegen dat elke aanvraag voor internationale bescherming moet worden beoordeeld op basis van de specifieke feiten van het geval. Gezien het wisselende karakter van het conflict in Irak moet elk verzoek om internationale bescherming van een Iraakse onderdaan zorgvuldig worden onderzocht, en dit in het licht van enerzijds het door de betrokken verzoeker aangedragen bewijsmateriaal en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. Het UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit conflictgebieden, afhankelijk van de omstandigheden van hun individuele situatie, bescherming nodig kunnen hebben voor zover zij het risico lopen te worden blootgesteld aan een ernstige en individuele bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de bovengenoemde „EUAA Guidance Note” wordt, in overeenstemming met de jurisprudentie van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict op zich niet voldoende is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er ten minste sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de “EUAA Guidance Note” wordt erop gewezen dat de mate van willekeurig geweld per regio verschilt en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van daders van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van veiligheidsincidenten; (iv) de geografische omvang van het geweld binnen de provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Met bovenstaande aspecten wordt rekening gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op alle informatie waarover het CGVS over het land beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in de eerste plaats bij het onderzoek naar de individuele beschermingsbehoefte, maar ook bij het onderzoek naar de beschermingsbehoefte in verband met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels is bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en diverse gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land. Meer recentelijk heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS zich in beperkte mate uitgebreid naar een reeks buurlanden. Aangezien er zich verschillende pro-Iraanse groeperingen op Iraaks grondgebied bevinden, is Irak niet ontsnapt aan deze uitbreiding van het conflict: er hebben aanvallen plaatsgevonden op en vanuit het grondgebied van de Republiek Irak (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (bijgewerkt), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf), het EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf) en de COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_invloed_van_de_iran-oorlog_op_de_veiligheidssituatie_20260519.pdf) of <https://www.cgra.be/fr>). Uit de bovengenoemde bronnen blijkt duidelijk dat het niveau van geweld, de omvang van het willekeurige geweld en de impact ervan in Irak van regio tot regio verschillen. Deze regionale verschillen zijn kenmerkend voor de veiligheidssituatie in Irak.

Daarom moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, is het in dit geval aangewezen om de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te beoordelen. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 personen.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang vanwege haar oliereserves. De algemene situatie hangt daar vooral af van de relaties tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die zelf verdeeld zijn tussen de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) vanwege een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de aangrenzende gebieden van de Koerdische Autonome Regio (KAR) worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische zelfbeschikkingsreferendum van 2017 de controle over de hele provincie opeist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aanverwante lokale milities zijn allemaal aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrekkige samenwerking en de onduidelijkheid over de taakverdeling hebben een negatief effect op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door reguliere troepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontplooiën criminele activiteiten, zoals brandstofsomokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn nog verder toegenomen als gevolg van het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden in de betwiste gebieden wordt gevoerd. De Turkmene vrezen op hun beurt gemarginaliseerd te worden in het kader van het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers stellen bovendien vast dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran of Turkije. Deze twee landen hebben inderdaad een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele buitenposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn op te zetten. De groep slaagt erin zich in de bergen te handhaven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, en daaruit vloeit een zekere bewegingsvrijheid voort. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk afgenomen, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd hebbende, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en de ISF, het mogelijk gemaakt om het handelingsvermogen van de terroristische groepering aanzienlijk te belemmeren. Er is overigens een niet te verwaarlozen afname van het aantal aanslagen sinds januari 2025 waarneembaar.

De doelwitten van deze aanvallen zijn zowel leden van de ISF en de PMF als de gebouwen die zij bezetten, en dit in verschillende provincies zoals Daquq, Dibil, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Deze aanvallen hebben ook burgerslachtoffers veroorzaakt die banden hadden met leden van de veiligheidstroepen. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder aanslagen met IED's, aanslagen op vooraanstaande leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermeende medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mokhtars. De ISF zetten op hun beurt hun antiterroristische operaties voort, met name via luchtaanvallen en grondoperaties.

In de hele provincie Kirkuk doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Zowel het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen als het aantal burgerslachtoffers zelf is laag gebleven.

Volgens ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS de afgelopen maanden het meest bijgedragen aan de onveiligheid in de provincie. Tussen 28 februari en 17 april 2026 werden in totaal 31 veiligheidsincidenten gemeld. Hiervan werden er 17 veroorzaakt door Israëlisch-Amerikaanse troepen, slechts 1 door het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (IRGC) en 5 door pro-Iraanse groeperingen (23 in totaal). Ondanks de impact van het conflict meldt ACLED geen burgerslachtoffers in deze periode.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden (IDP's). De IOM meldt dat 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit de cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 inwoners van de provincie Kirkuk onder de ontheemden zijn. Naast een duurzame hervestiging op de plaats waarheen zij waren gevlucht, zijn er diverse redenen waarom ontheemden niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en huisvestingsmogelijkheden, de onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of de veranderde etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking worden met name genoemd als redenen om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een belemmering vormen voor de terugkeer van de ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest in de zaak D. e.a. tegen Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nogmaals zijn standpunt heeft bevestigd met betrekking tot de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van de veiligheidssituatie in Irak. Het Hof stelde vast dat er geen aanwijzingen waren dat de situatie in Irak significant zou zijn veranderd sinds zijn arresten in de zaken J.K. e.a. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), die respectievelijk op 23 augustus 2016 en 19 september 2017 zijn gewezen, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de uitzetting van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers, louter vanwege hun aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Daarom rijst de vraag of u zich kunt beroepen op omstandigheden die specifiek op u van toepassing zijn en die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Kirkuk voor u zodanig kunnen vergroten dat moet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar deze provincie zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige bedreigingen voor uw leven of uw persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor zover u zou menen dat u omwille van uw gezondheidssituatie niet kan terugkeren naar Irak, kan in deze nogmaals herhaald worden dat geenszins is aangetoond dat u kampt met een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat u hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door uw echtgenoot voorgelegde internetartikels waarnaar ook u verwijst, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Na een feitelijke en juridische uiteenzetting gaat zij nader in op de drastische verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak en de instorting van de staatsbescherming met verwijzing naar algemene landeninformatie. Verder stipt zij uitgebreid haar medische situatie aan en wijst op de bijgebrachte stukken. Daarnaast meent verzoekster dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht zowel in het kader van artikel 48/3 als 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Medisch attest van 7 april 2026;
- Psychiatrisch attest van 23 april 2026.

2.2.2. Op 17 juni 2026 brengt verzoekster ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waaraan een medisch stuk van 11 juni 2026 inzake laboresultaten wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgende verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan vooreerst worden gewezen op volgende concrete motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U herhaalt thans opnieuw te kampen met heel ernstige psychologische problemen, i.c. angst- en stressklachten, u bevindt zich in een psychische crisis, doet aan automutilatie en u ondernam reeds twee of drie zelfmoordpogingen, en verwijst tevens naar nierproblemen waarmee u zou kampen.

Ondanks het uw verdere bewering over een gespecialiseerde arts en een psycholoog bij wie u in behandeling zou zijn, moet eigenaardig genoeg worden vastgesteld dat u van de veelheid van klachten waarmee u stelt te kampen, niet het minste tastbare en overtuigende begin van bewijs kan voorleggen. U legt simpelweg niets voor. Dit kan totaal niet begrepen worden en is volstrekt onaanvaardbaar indien uw beweringen aangaande uw ernstige klachten effectief de waarheid zouden betreffen.

Dat u in het kader van uw huidig verzoek weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier kan hardmaken, is niet ernstig.

In het kader van uw tweede verzoek haalde u immers ook reeds uw ‘problematische’ gezondheidssituatie aan. U legde toen een medisch verslag voor om dit te staven. Echter kon toen, om tal van verschillende bevindingen, door de Commissaris-generaal duidelijk worden besloten dat aan het voorgelegde attest geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend. De motieven die aan dit oordeel ten grondslag lagen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw tweede verzoek. Deze bevindingen werden bovendien bevestigd door de RvV én u bracht voorts in het kader van uw beroepsprocedure verder evenmin concrete elementen aan die uw beweerde gezondheidsproblemen konden aantonen.

Dat u dan op heden in het kader van uw huidig verzoek weerom geen enkele stavingstuk voorlegt, zelfs nalaat te verduidelijken waarom u niets voorlegt, bevestigt nog maar eens dat aan uw verklaringen aangaande uw ernstige gezondheidssituatie niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betoogt in dit verband dat uit het oog wordt verloren dat zij zich de gehele procedure van haar vrijheid beroofd bevond in een gesloten centrum zodat het onzorgvuldig is dat men haar verwijt onvoldoende medisch bewijs voor te leggen. Ze beklemtoont haar medische problematiek en wijst op de aan het verzoekschrift toegevoegde medische verslagen die reeds aanwezig waren in het administratief dossier die volgens haar volwaardige objectieve bewijsstukken betreffen. Verzoekster licht nog verder toe dat er op 11 juni 2026 een nieuwe medische consultatie heeft plaatsgevonden in het transitcentrum hetgeen de voorliggende medische urgentie bewijst waarmee verweerder rekening diende te houden.

De Raad oordeelt dat verzoeksters betoog geen ander licht kan werpen op verweerders correcte conclusie dat de vorige beoordeling onverkort gelden en dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Immers benadrukt verzoekster louter de door haar reeds eerder aangehaalde medische problematiek waarmee al rekening werd gehouden in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken en brengt zij hiermee geenszins nieuwe, valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing en meer bepaald op de overwegingen in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026.

De stukken die worden toegevoegd aan het verzoekschrift betreffen stukken die reeds werden neergelegd in het vorig beschermingsverzoek waarmee reeds omstandig rekening werd gehouden in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026 waarbij kan gewezen worden op volgende pertinente overwegingen van de Raad:

“Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw voormeld medisch verslag, opgesteld door dokter L. F. op 7 april 2026 (bijlage 2). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift tevens een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 opgesteld door psychiater P. M. (bijlage 3).

Zij benadrukt dat in het medisch verslag van 7 april 2026 vastgesteld wordt dat zij lijdt aan “zware psychische stoornissen, waaronder een zware exogene depressie en extreme stress” en dat het psychiatrisch verslag van 23 april 2026 bevestigt dat zij kampt met een ernstige depressie. De Raad stelt evenwel vast dat noch uit het medisch verslag van dokter L. F. noch uit het thans bijgebrachte psychiatrisch verslag blijkt dat aan deze vaststellingen enig diepgaand medisch onderzoek voorafging. De eerder beknopte verslagen bevatten niet de minste informatie over de eventuele onderzoeken op basis waarvan deze, toch wel complexe, diagnoses van onder andere ernstige depressie werden gesteld. Bovendien blijken deze verslagen zich te steunen op vaststellingen die werden gedaan tijdens een enkele raadpleging. Uit niets blijkt dan ook dat de gedane vaststellingen op meer zijn gebaseerd dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Dat enig diepgaand medisch onderzoek plaatsvond, blijkt nergens uit. Waar in de verslagen gewag wordt gemaakt van twee zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, dient te worden vastgesteld dat uit de verslagen niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij/haar echtgenoot. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dat in het verslag melding wordt gemaakt van automutilatielittekens, doet hieraan geen afbreuk. Opnieuw moet immers worden vastgesteld dat, voor zover de oorzaak van deze littekens wordt toegeschreven aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Deze medische verslagen zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen aan te tonen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.”

Waar verzoekster nog opwerpt dat er op 11 juni 2026 een nieuwe medische consultatie heeft plaatsgevonden in het transitcentrum hetgeen de voorliggende medische urgentie bewijst en waar bij aanvullende nota nog een medisch attest met laboresultaten inzake onder meer darmflora wordt bijgebracht, moet de Raad vaststellen dat hieruit niet afdoende kan afgeleid worden dat verzoekster wegens haar mentale of medische situatie niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

De Raad moet in casu opmerken dat uit de voorliggende stukken geenszins blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Er kan niet blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar medische of psychische problemen in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Zodoende kan niet vastgesteld worden dat verzoeksters fysieke/psychologische staat een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke specifieke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met de neergelegde medische stukken geenszins haar voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas dat steunt op de problemen waarop haar echtgenoot zich heeft beroepen. Bij de weigeringsbeslissing van 23 maart 2026 van het CGVS en in het arrest nr. 344 674 van 10 april 2026 werd dan ook pertinent gewezen op de motieven met betrekking tot de weigeringsmotieven van de echtgenoot gezien de problemen waarop verzoekster zich beroept identiek dezelfde zijn als die van haar echtgenoot en werd omstandig uiteengezet

dat geen geloof werd gehecht aan (de problemen wegens) de werkzaamheden van de echtgenoot en de problemen met de vader van verzoekster wegens hun huwelijk voornamelijk omwille van het gebrek aan bewijskrachtige (documentaire) stavingsstukken alsook omwille van de gebrekkige, tegenstrijdige, onaannemelijke, vage, incoherente, weinig gedetailleerde verklaringen van de echtgenoot en enkele onderling tegenstrijdige verklaringen.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoekster het gevolg zijn van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan op goede gronden geoordeeld worden dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoekster worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in haar hoofd geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen, en dat aldus de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoeksters rechten van werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.3.1. In het kader van haar huidig (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming wijst verzoekster op de verslechterde omstandigheden in Irak wegens conflicten in de regio. Ze licht hierbij toe dat door deze veiligheidssituatie de aan Iran gelieerde gewapende groeperingen, waaronder AHAS de volledige controle over grote delen van het land. Verzoekster verklaart dat zij indertijd voor AHAS vluchtten en er momenteel geen overheid is om hen tegen te houden. Er wordt gewezen op de voormalige werkzaamheden van verzoeksters echtgenote en de problemen die hieruit voortvloeiden alsook op de familiale problemen onder meer met haar vader en broer wegens het huwelijk met haar echtgenoot.

Daarnaast vreest verzoekster voor de verslechtering van haar gezondheidssituatie. Ze stelt te lijden aan een psychische crisis en ernstige angst- en stressklachten en voert aan dat zij psychische zorg/behandeling en begeleiding nodig heeft. Tevens wordt gewezen op nierproblemen waarvoor verzoekster stelt een medische behandeling nodig te hebben die zij vreest in Irak niet te zullen krijgen omdat zij zal gedwongen worden ondergedoken te leven uit angst voor haar familie.

Verzoekster vreest tevens dat haar echtgenoot zal gedood worden door de milities.

Ter ondersteuning van het huidig (tweede) volgend verzoek werd het CGVS gewezen op verschillende prints van internetartikels betreffende de algemene situatie in Irak.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontcrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.3.4. Waar verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen die zij in het kader van haar eerdere verzoeken heeft uiteengezet aangaande haar vrees voor vervolging wegens de werkzaamheden van haar echtgenoot en de familiale problemen wegens haar huwelijk, kan samen met verweerder bevestigd worden dat deze in het kader van haar eerdere beschermingsverzoeken reeds door het CGVS en de Raad op omstandige wijze werden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt pertinent opgemerkt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van huidig verzoek opnieuw integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds eerder aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken, i.c. de vrees

voor AHAS voor uw man omwille van zijn voormalige werkzaamheden en de vrees voor uw vader/familie omwille van uw huwelijk. Dient hier evenwel te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek heeft geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend daar geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas. Bijkomend kon worden vastgesteld dat u ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus daar de situatie toen in Kirkuk voor burgers niet van die aard was dat er een verhoogd risico bestond op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd tevens bevestigd door de RvV waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

Gelet op deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat tot in de treure louter blijven volharden in en herhalen van dezelfde, reeds herhaalde beoordeelde motieven, niet kan volstaan om tot een andere conclusie te komen."

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidige volgend verzoek onder meer vasthouden aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet in de eerdere verzoeken om internationale bescherming waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek blijft volharden in een relaas dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reël risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard is afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeksters verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak nu ten gevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, niets aan voorgaande appreciatie wijzigt:

"Dat de aan Iran gelieerde militias meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, doch dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u en uw man, snijdt geen hout daar de beweerde problemen met ASAH op zich sowieso al niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u ingeval van een terugkeer door uw familie zal gedood worden in het kader van eerwraak omdat er nu geen veiligheidsinstanties zijn om u hiertegen te beschermen. Daar aan de problemen met uw vader en familie an sich al geen geloof kan worden gehecht, houdt uw bewering dat u thans een verhoogd risico loopt evenmin steek.

De Commissaris-generaal betwist niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstaat niet om thans te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, zoals hieronder verder zal blijken. Kan hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert.

U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra)."

En:

"De door uw echtgenoot voorgelegde internetartikels waarnaar ook u verwijst, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke."

Verzoekster gaat er met haar betoog dat verweerder de voorgelegde internetartikels inzake de veiligheidssituatie terzijde schuift en de feitelijke machtsverschuivingen in Irak minimaliseert, voorbij aan de algehele concrete motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

Verzoekster is het niet eens met deze motieven doch brengt met haar bekritisering en de benadrukking van algemene landeninformatie die volgens haar niet als doel heeft om de naam van een specifieke asielzoekster in een internationaal persartikel te vermelden, maar wel om het algemene risicokader en de (in)capaciteit van

de staatsbescherming te objectiveren, geenszins valabele argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan verweerders terechte bevindingen. Immers stipt de Raad aan dat een verzoekster om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken. Verzoekster, wiens vluchtrelaas onaannemelijk werd bevonden, maakt door louter te wijzen op de algemene situatie in Irak zonder enige aanwijzingen dat zij persoonlijk wordt geviséerd, geen vervolgingsvrees aannemelijk. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer geen geloof kan worden gehecht aan de eerdere tewerkstelling van haar man noch aan de (daaruit voortvloeiende) vrees voor AHAS.

Bovendien heeft verweerder zich inzake de veiligheidssituatie in Irak niet beperkt tot deze hoger weergegeven motieven doch ook een analyse doorgevoerd in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet (infra 2.3.3.5).

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas zoals reeds omstandig uiteengezet in het kader van het eerste beschermingsverzoek is er bovendien geen reden om verzoeksters relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, voor de toekenning van internationale bescherming en is het betoog in het verzoekschrift dat zij in Irak geen bescherming kan krijgen, dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot verzoeksters medische problematiek, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Waar u verder nogmaals verwijst naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd is, dat u niet mag reizen, dat u minstens zes maanden behandeling nodig heeft, al meermaals een zelfmoordpoging ondernam en uzelf pijn doet, kan nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen op geen enkele manier staft. U legde in het kader van uw tweede verzoek wel medische verslagen voor doch deze bleken geenszins van die aard dat ze uw beweringen konden staven. Dit kon worden vastgesteld door de Commissaris-generaal voor wat betreft het medisch verslag wat u voorlegde in het kader van uw tweede verzoek alsook door de RvV voor wat betreft het medisch verslag wat u nog bijkomend overmaakte in het kader van uw beroepsprocedure. De beoordeling van deze stukken staat duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw tweede verzoek en in het arrest dat werd geveld door de RvV in het kader van de beroepsprocedure.

Dat u op heden nog steeds niet de moeite doet de veelheid aan medische problemen waarmee u zou kampen, zeker gelet op de ernst, te staven is niet ernstig en bevestigt eens te meer dat aan uw beweringen dienaangaande geen geloof kan worden gehecht. U zou immers in behandeling zijn bij een gespecialiseerde arts - welk specialisatie verduidelijkt u niet - en psycholoog maar ook dit betreft niet meer dan een blote bewering. Dit terzijde, indien u wel in effectief in behandeling zou zijn, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u in het kader van uw derde verzoek dan eindelijk wel eens in staat zou zijn en de moeite zou dien enig overtuigend stavingstuk voor te leggen om uw bijzondere kwetsbaarheid, waarvan u zelfs beweert dat u omwille hiervan niet naar Irak kan terugkeren, voor te leggen.

U toont opnieuw uw beweerde ernstige gezondheidssituatie op geen enkele manier in concreto aan.”

Verzoekster bekritiseert in haar huidig verzoekschrift waaraan zij medische stukken toevoegt van 7 april 2026 en 23 april 2026 die reeds voorlagen in het kader van haar vorig beschermingsverzoek, de eerdere beoordeling van deze stukken doch dient opgemerkt te worden dat verzoekster onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Te dezen kan aldus dienstig worden verwezen naar de pertinente overwegingen in het arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026:

“Inzake het door haar bijgebrachte medisch verslag opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F., dat zij bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde problemen in Irak, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: “Het actueel voorgelegde medische attest volstaat ook geenszins om tot de geloofwaardigheid van uw relaas te besluiten.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen.

Dat de arts in het verslag verder aanhaalt dat u kampt met zware psychologische problemen, i.c. uitgesproken depressie en posttraumatisch stress-syndroom, en dit gevolge de problemen die u in Irak kende met uw familie, volstaat dan ook geenszins om tot de waarachtigheid van deze gebeurtenissen te besluiten. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt.

Dat u overigens, zoals de arts in het verslag stelt, kampt met zware psychische problemen, kan om verschillende redenen niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenoot op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het 'onderzoek' van jullie beiden 120 minuten duurde.

Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het 'onderzoek' zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee - blijkt bovendien dat u amper deelnam aan het gesprek en dat uw echtgenoot het grootste deel van het gesprek in uw plaats antwoordde, dit omdat u geen Arabisch spreekt en het Koerdisch van de tolk niet goed begreep, tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen kon komen, is niet ernstig.

Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenoot hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen er duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het 'onderzoek' zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen.

Dat u op heden kampt met een uitgesproken depressie en een terugkeer uw psychische toestand nog zal verslechteren én dat u, omwille van uw gezondheidssituatie niet 'fit to fly' bent, zijn niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent twee zelfmoordpogingen ondernam, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat hier enig tastbaar begin van bewijs zou bestaan indien dit zich effectief voordeed, dit net gezien u in een gesloten centrum verblijft.

Dat er verder wordt aangegeven dat het noodzakelijk is dat u psychiatrisch wordt opgevolgd in België - een zeer algemene bevinding waarbij verder niet wordt gespecificeerd waaruit die behandeling dan wel zou moeten bestaan noch waaraan u specifiek nood zou hebben én die bovendien een aanbeveling betreft die werd gemaakt op gemaakt van reeds ongefundeerde vaststellingen - voegt dan ook niets wezenlijks toe.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van reeds ondergane behandeling noch medicatie. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én in een dermate ernstige psychologische situatie verkeert, er reeds een behandeling zou zijn opgestart, dan toch minstens dat zulks al eens ter sprake zou zijn gekomen, binnen de opvangstructuur waar u verblijft. Dit blijkt niet het geval.

Waar er verder nog melding wordt gemaakt van chronische nierpathologie, moet weerom worden vastgesteld dat dit een loutere bewering betreft. Er kan op geen enkele manier worden afgeleid op basis waarvan de arts hiertoe kon besluiten noch wordt deze bewering door enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ondersteund.

Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen.

Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken.

Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt geen steek."

Omtrent het thans door haar bijgebrachte psychiatrisch verslag van 23 april 2026 dienen gelijkaardige vaststellingen te worden gedaan. Vooreerst herhaalt de Raad dat, waar in dit verslag gewag wordt gemaakt van verschillende psychische symptomen (o.a. verminderde emotionele expressie, sombere stemming, slaapproblemen, vermoeidheid, angstige piekergedachten) en een ernstige depressie in hoofde van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststellingen zijn gebaseerd op enig diepgaand medisch onderzoek. Evenmin bevat het verslag enige verdere concrete toelichting aangaande de omvang en ernst van de erin beschreven symptomen en de mate waarop deze op verzoekende partij van toepassing zijn. Wat betreft de in het verslag vermelde zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, herhaalt de Raad dat uit het verslag niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerdde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dient ook hier te worden herhaald dat waar het verslag gewag maakt van automutilatielittekens en deze toeschrijft aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Verder vermeldt het verslag dat verzoekende partij sinds begin april angstremmende medicatie neemt, doch kunnen hieruit an sich geen conclusies worden getrokken aangaande de aard, omvang en/of ernst van de psychische problemen waarmee zij zou kampen. Verder

wordt in het psychiatrisch verslag nog een medicamenteuze behandeling met antidepressiva alsook psychologische en psychiatrische opvolging voorgesteld, doch blijkt uit niets dat daadwerkelijk dergelijke behandeling werd opgestart. De door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen worden dan ook onvoldoende gestaafd. Waar in het verslag de (onvoldoende onderbouwde) psychische problemen van verzoekende partij worden toegeschreven aan haar (beweerde) problemen in Irak, dient ook hier te worden benadrukt dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen kunnen dan ook geenszins een ander licht werpen op het in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas."

Waar verzoekster nog opwerpt dat er op 11 juni 2026 een nieuwe medische consultatie heeft plaatsgevonden in het transitcentrum hetgeen de voorliggende medische urgentie bewijst en waar bij aanvullende nota een medisch attest inzake laboresultaten wordt bijgebracht, kan integraal worden verwezen naar de vaststellingen onder 2.3.2. (supra).

Waar verzoekster hekelt dat verweerder in geval van twijfel over haar medische toestand zelf een medisch onderzoek moest voeren, wijst de Raad erop dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits een verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. In casu legde verzoekster op eigen initiatief reeds eerder medische stukken in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een psychologisch/medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming, hetgeen in casu gebeurd is. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt inzake de medische problematiek van verzoekster nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoekster in casu geenszins aan dat zij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Haar betoog dat zij geen medische behandeling zal kunnen krijgen in Irak omdat zij zal gedwongen worden ondergedoken te leven uit angst voor haar familie, kan niet gevolgd worden daar reeds afdoende vaststaat dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas waaronder de eerwraak.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van haar medische problemen verzoekster gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is.

Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg

verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in zijn beslissing omtrent de veiligheidssituatie pertinent als volgt:

“Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, is het in dit geval aangewezen om de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te beoordelen. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 personen.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang vanwege haar oliereserves. De algemene situatie hangt daar vooral af van de relaties tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die zelf verdeeld zijn tussen de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) vanwege een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de aangrenzende gebieden van de Koerdische Autonome Regio (KAR) worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische zelfbeschikkingsreferendum van 2017 de controle over de hele provincie opeist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aanverwante lokale milities zijn allemaal aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrekkige samenwerking en de onduidelijkheid over de taakverdeling hebben een negatief effect op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door reguliere troepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontplooiën criminele activiteiten, zoals brandstofsomokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn nog verder toegenomen als gevolg van het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden in de betwiste gebieden wordt gevoerd. De Turkmene vrezen op hun beurt gemarginaliseerd te worden in het kader van het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers stellen bovendien vast dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran of Turkije. Deze twee landen hebben inderdaad een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele buitenposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn op te zetten. De groep slaagt erin zich in de bergen te handhaven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, en daaruit vloeit een zekere bewegingsvrijheid voort. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk afgenomen, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd hebbende, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en de ISF, het mogelijk gemaakt om het handelingsvermogen van de terroristische groepering aanzienlijk te belemmeren. Er is overigens een niet te verwaarlozen afname van het aantal aanslagen sinds januari 2025 waarneembaar.

De doelwitten van deze aanvallen zijn zowel leden van de ISF als de PMF als de gebouwen die zij bezetten, en dit in verschillende provincies zoals Daquq, Dibil, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Deze aanvallen hebben ook burgerslachtoffers veroorzaakt die banden hadden met leden van de veiligheidstroepen. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder aanslagen met IED's, aanslagen op vooraanstaande leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermeende medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mokhtars. De ISF zetten op hun beurt hun antiterroristische operaties voort, met name via luchtaanvallen en grondoperaties.

In de hele provincie Kirkuk doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Zowel het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen als het aantal burgerslachtoffers zelf is laag gebleven.

Volgens ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS de afgelopen maanden het meest bijgedragen aan de onveiligheid in de provincie. Tussen 28 februari en 17 april 2026 werden in totaal 31 veiligheidsincidenten gemeld. Hiervan werden er 17 veroorzaakt door Israëlisch-Amerikaanse troepen, slechts 1 door het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (IRGC) en 5 door pro-Iraanse groeperingen (23 in totaal). Ondanks de impact van het conflict meldt ACLED geen burgerslachtoffers in deze periode.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden (IDP's). De IOM meldt dat 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit de cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 inwoners van de provincie Kirkuk onder de ontheemden zijn. Naast een duurzame hervestiging

op de plaats waarheen zij waren gevlucht, zijn er diverse redenen waarom ontheemden niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en huisvestingsmogelijkheden, de onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of de veranderde etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking worden met name genoemd als redenen om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een belemmering vormen voor de terugkeer van de ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest in de zaak D. e.a. tegen Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nogmaals zijn standpunt heeft bevestigd met betrekking tot de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van de veiligheidssituatie in Irak. Het Hof stelde vast dat er geen aanwijzingen waren dat de situatie in Irak significant zou zijn veranderd sinds zijn arresten in de zaken J.K. e.a. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), die respectievelijk op 23 augustus 2016 en 19 september 2017 zijn gewezen, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de uitzetting van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers, louter vanwege hun aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Daarom rijst de vraag of u zich kunt beroepen op omstandigheden die specifiek op u van toepassing zijn en die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Kirkuk voor u zodanig kunnen vergroten dat moet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar deze provincie zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige bedreigingen voor uw leven of uw persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor zover u zou menen dat u omwille van uw gezondheidssituatie niet kan terugkeren naar Irak, kan in deze nogmaals herhaald worden dat geenszins is aangetoond dat u kampt met een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat u hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (p. 11, 73-77). Verzoekster brengt geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Kirkuk een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024 (p. 11-12, 73-77).

Verzoekster toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt.

Haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen en gelet op de vaststellingen onder 2.3.2. en 2.3.3.4., besluit de Raad immers dat verzoekster met haar betoog een uiterst kwetsbare jonge vrouw te zijn die het doelwit is van eerwraak en tevens kampt met een zware medisch geobjectiveerde suïcidale ontredde en depressie, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt, te meer ook het derde beschermingsverzoek van haar echtgenoot - wiens bijstand zij stelt nodig te hebben daar hij veiligheid en psychologische steun biedt (Schriftelijke Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 7) - negatief werd afgesloten.

De Raad stelt vast dat in casu geen elementen voorliggen die verzoekster bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.5. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.6. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 evenals artikel 3, 6) juncto 15 van de Verordening (EU) 2024/1347) alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het tweede volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (tweede volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoekster, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU